

Коли сума доданків твоєї долі...

Ганна Синьоок

Коли сума доданків твоєї долі
сягне дванадцяти,
вечір стане білим і гарячим,
як молоко пополудні
в дитинстві після сну...

Жовті патички соломки,
ніби сонячні мізинчики,
набухнуть у пам'яті...

М'які, не поранять твого піднебіння,
не дратуватимуть горлянки...

Ніжно ковзатимуть язиком часу,
ніби санчата пухким снігом...

Шість парних слідів –
чи дванадцять паралельних...

Останній серпневий вечір –
надто темний,
щоби розгледіти в саду
їх початки, вектори, сюжети...

І надто холодний,
аби пальцями вивчати дистанції...

/Ганна Синьоок, зі зб. "Меседжі кави й каменю"/